

השקר האמיתי ביותר

כתבה אלינה נאלגה
צייר שיטאי גיורגו-פרנץ

הייתה פעם מכשפה. זו הייתה מכשפה טובה
הגרועה ביותר והיא חיה בבית קטן הגדול ביותר
בתוך יער צעיר העתיק ביותר.
הבית היה לא לבן ולא צהוב, לא סגול ולא שחור.
למעשה היה זה הבית הלבן השחור ביותר והבית
האדום הוורוד ביותר.

יום אחד, גשום מאוד ומלא שמש, עברו ליד
הבית שני נערים. לאחד מהם היו עיניים ירוקות
הכחולות ביותר וגם שער חום הבהיר ביותר,
והנער השני היה הפחדן האמיץ ביותר.
המכשפה הייתה בבית והנערים ראו שהיא
מסתרת אחרי הוילון שבחלון.
"הי, גברת! תני לנו קצת מים לשתות. אנו
צמאים כי הגענו ישר הנה בשביל מפותל מאוד."
"קחו לכם מים בעצמכם! שם מהפלג, ממש תחת
האף שלכם.."

והנערים שתו, אך מאחר שאלה היו מים חמים
קרירים מאוד, שזרמו תחת ביתה של המכשפה
הרעה הטובה ביותר, על ראשיהם צמחו אוזני

להישאר עם אוזני חמור בראשית חייהם. לכן
התייעצו זמן מה ואחר כך הנער הראשון התחיל
לספר.

"טוּוּבוּב! שמעי! תיש, אריה ופרה החליטו
להתיידד. הם רצו לחסוך קצת כסף כדי לפתוח
פונדק בקצה היער. ואז התיש..."
זה שקר! זה בלתי אפשרי! האריה מיד ייקח את

חמור. אמנם היו אלה אוזניים ארוכות הקצרות
ביותר שניתן היה לראות אי-פעם, בכל זאת אלה
היו אוזני חמור.

כשהנערים ראו את אוזניהם צחקו בהתחלה.
אבל אחר כך בכו. ובסוף התחילו לחשוב מה
לעשות כדי להתפטר מאוזני חמור. "לא נוכל
לחיות כך הלאה" אמרו.

לזה בדיוק חיכתה המכשפה. היא אמרה "אם
תרצו להתפטר מהאוזניים האלה אתם צריכים
לספר לי סיפור."

"טוב" אמרו הנערים "אנחנו מכירים הרבה
סיפורים. איזה את רוצה?"

"אני רוצה... אני רוצה... שתספרו לי את סיפור
השקר האמיתי ביותר. זה מה שאני רוצה. אבל
עליכם לספר זאת כך שאף אחד לא יוכל לדעת
איזה חלק הסיפור הוא אמת ואיזה הוא שקר.
האם תוכלו לעשות זאת? אם לא, אתם תהיו
המשרתים שלי."

הנערים חשבו זמן מה. הם לא רצו להיות משרתי
המכשפה לתמיד. וזה לא הכל, כי הם עלולים

להכין עוף צלוי. בעל הבית הזמין אורחים
לארוחת ערב. אחרי הצלייה העוף הריח כל כך
טוב שהטבחית לא התאפקה. היא החליטה
לטעום האם העוף לא מלוח מדי, הורידה ואכלה
כנף אחת. אחר כך, כדי שזה לא יהיה מורגש,
הורידה כנף שניה ובהדרגה אכלה את העוף
כולו.

אחר כך הלכה לבעל הבית ואמרה שהעוף כבר
מוכן, אבל הסכינים לא חדים מספיק. ואז בעל
הבית התחיל להשחז סכינים בשביל האורחים.
הטבחית חיכתה שיבואו האורחים וכשהם באו
סיפרה שבעל הבית השתגע והוא משחז סכינים
כדי לשחוט אותם. האורחים נבהלו וברחו. ואז
הטבחית הלכה לבעל הבית ואמרה שהאורחים
שלו נהגו מוזר ביותר, הם באו, חטפו את העוף
וברחו אתו!"

"כן! זה סיפור אמיתי! אני אפילו מכירה את
הטבחית. אתם לא יודעים לספר סיפורים! תוכלו
לנסות עוד פעם אחת. אין לי זמן להקשיב לכם
כל היום. אם הפעם לא תצליחו, תישארו אצלי

כספי התיש והפרה והם יהיו עוד שמחים
שנשארו שלמים אחרי כן. זה שקר מוחלט. האם
לא תוכלו למצוא משהו טוב יותר?"
אז הנערים התייעצו שוב והנער השני סיפר:
"פעם הייתה טבחית מעולה. יום אחד היה צריך

לתמיד!"

הנערים התייעצו שוב והראשון חזר וסיפר "פעם היה גמד בשם קיקי" המכשפה עוד מעולם לא

ראתה גמד אז לא יכלה לומר האם זו אמת או שקר. הנער המשיך "הוא היה הגמד הענקי ביותר."

שוב שתקה המכשפה. מי יכול להגיד כמה גדול יכול להיות גמד?

"הידיד הטוב ביותר של קיקי היה הענק מומו, שהוא היה הענק הקטן ביותר. הם היו חברים טובים והחליטו ביחד לחזר אחרי נערה אחת, המכוערת והיפה ביותר. הייתה זו בתו של גנב הישר ביותר, שרכושו היחיד היה תפוח עץ. זה היה התפוח האדום ביותר והוא אפילו ידע לשיר. הוא שר כל לילה לגנב הישר ושירתו מילאה את לבו בצער."

המכשפה נענעה בראשה אך עדיין לא אמרה דבר ולכן הנער השני המשיך "כשהגיעו קיקי ומומו לביתו של הגנב, היו אבודי עצות. שניהם רצו בנערה הזאת. הם לא יכלו ללחום עליה כי היו ידידים, קיקי ומומו, ידידות מהאגדה." וכאן הנערים השתתקו.

"ומה? ומה קרה הלאה?"

"קיקי ומומו זה אנחנו. נספר לך את ההמשך רק אם תנחשי מי מאתנו הגמד הגדול קיקי ומי הענק הקטן מומו."

החמור מראשי הנערים. אך לפני שנתנה להם
ללכת ביקשה שיספרו לה את סוף הסיפור.
"זה פשוט מאוד. לנערה המכוערת היפה ביותר
הייתה אחות. זו הייתה נערה יפה המכוערת
ביותר. ועכשיו אנו, קיקי ומומו, נהיה מאושרים
ביותר."
"אבל מה קרה בסוף?"
"שום דבר לא קרה. אנחנו הולכים למסיבת
החתונות. אולי תבואי אתנו? אנחנו לא כועסים
עליך."

אך המכשפה הרעה הטובה ביותר לא הלכה

המכשפה חשבה הרבה זמן אך לא ידעה לנחש
את האמת. בסוף היא נכנעה והורידה את אוזני

**לחתונה כי היא עדיין לא הייתה בטוחה האם
הסיפור על קיקי ומומו הוא אמת או רק שקר גס.**